

Titel: Ottende Afsnit.

Citation: "Ottende Afsnit.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r03-shoot-chptrd1e56427/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1877*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

statning som ogsaa gives Dem for, at Forretningen her være endevet. Den saaledes givne Regel stemmer i alt Væsentligt med hvad der antages at være gjældende Ret. Derimod indeholder Paragrafen en ny Bestemmelse, ferfaaridit den fastsætter en Frist, inden hvilken Revisitus skal anlægge Revisionsfølgemaal. At der ikke i den gjældende Ret er fastsat nogen Grænse i saa Henseende maa anses for en Mangel, som er forbundet med Ulemper i flere Retninger. Fristen er i sig selv med hvad der gjælder om det Revisionsfølgemaal, som i Henhold til § 567 kan anlægges af den, hvem Udpyntning er overgaaet, anjat til 8 Uger.

Ottende Affnit.

Om de foreløbige Retsemidler.

Dette Affnit slutter sig nær til den gjældende Ret og maa i det Væsentlige betragtes som en Kodifikation af de navnlig gennem fast Retsspraxis udviklede Regler, der ferlængst i saa mange Retninger have embaunet den Skikkelse, hvori de foreløbige Retsemidler fremtraadte ifølge Christian den Femtes Lov. Det Anførte gjælder ikke blot om Betingelserne for Afgangen til at anvende de foreløbige Retsemidler og de til disse knyttede Retsvirninger, men i Hovedsagen ogsaa om den Fremgangsmåde, der skal følges ved Forretningens Foretagelse. Selv den Procedure, som herunder maatte finde Sted for Højedretten, vil ikke i nogen særdeles væsentlig Grad blive paavirket af de nye Principer (Mundtligheds- og Umiddelbarhedsprincipet), som have udøvet en saa gennemgribende Indflydelse paa Udfæstets Ordning af den egentlige Dombehandling. I saa Henseende gjælder for de foreløbige Retsemidlers Vedkommende ganske det Samme som om Proceduren under Execution og Tvangsauktion, hvorefter man i det Hele kan henvise til, hvad der i Noterne til 7de Affnit (Side 182) herom er anført. Et Omraade, paa hvilket Udfæstets Regler fjern sig noget mere fra den gjældende Ret, er Ordningen af den Måde, hvorpaa der gives Re-

visitus Afgang til at angribe Lovligheden af den ham overgaaede Forfølgning. Hvad dette Punkt angaar, maa det nemlig erkendes, at den bestaaende Ret ikke blot lider af Ufuldstændighed, men ogsaa ved den Afgang, den aabner Revisitus til at angribe Forretningens dels som Sagføgt gjennem Indsigelser under Forfølgningsagen, dels som Sagsøger gennem Appel af Højedrettens Dekret, giver Plads for Uklarhed og Forvirring i Rettergangen. Udfæstet har derfor gjort dette Forhold til Gjenstand for en ny og udtømmende Ordning (§§ 594—597 og 599—601), som vil medføre en væsentlig Simplifikation, uden at det Krav, Revisitus har paa en let og hurtig Afgang til at gøre sin Anke over det foreløbige Retsemidlets Anvendelse gjældende, i Virkeligheden tilfideliggøres. Hovedtrækket i denne Ordning er, at Klager fra den Arresteredes Side, der sigte til at bevise Ophævelse af den foretagne Arrest som ulovlig gjort, overfor Arrestforvaltningen altid kunne fremføres som Indsigelser under dennes Justifikationsfølgemaal, men paa den anden Side ikke kunne gøres gjældende ad nogen anden Vej. Iovrigt kunne Højedrettens Afgjørelser paa de foreløbige Retsemidlers Omraade i Overensstemmelse med Udfæstets almindelige Paaankesystem indbringes til højere Retts Provelse under en dobbelt Form, dels Paaanket i egentlig Forstand dels Besvøring. Angaaende Omraadet for hvert af disse Retsemidler henvises til det Følgende.

De foreløbige Retsemidler fremtræde efter Udfæstet ligesom i den bestaaende Ret dels som Arrest dels som Forbud. Og saa Afgrensningen af disse Retsemidler indbyrdes stemmer med hvad der maa anses for gjældende Ret. Ved udstrækker Sprogbruken i Almindelighed Benævnelser Forbud til visse af de Forfølgninger, der efter Udfæstet skulle behandles som Arrest (§ 615). Men dette grunder sig ikke paa en virkelig Forskel i Retsovfattelsen, idet det allerede længe har været almindelig anerkendt, at de nævnte Forretninger, uanset at de i Formen fremtræde som Forbud, ifølge deres Væsen maa anses for og behandles som Arrest. At der iøvrigt paa et meget stort Omraade maa vise sig Overensstemmelse mellem Reglerne om Arrest og Forbud, følger til dels

allerede af disse Retshandlingers sølle Karakter af foreløbige Retsmidler. Disse Retshandlinger fremstilles i dette Afsnits første Kapitel under det med de for Arrest særlige Bestemmelser, og det er heraf blevet en Folge, at man i det sidste Kapitel om Forbud i stor Udstrækning har kunnet henvisse til de om Arrest givne Regler.

Kapitel I.

Arrest.

Efter Christian den Femtes Lov fremtraadte Arrest ikke som et Retsmiddel, hvis Anvendelse imod Sikkerhedsstillelse stod Kreditor aaben, blot fordi de sædvanlige Betingelser for Retshandling var tilfede. Som almindelig Regel forvædes ikke alene, at den Forbring, for hvilken Arrest begjæretes anvendt, var støttet paa Haandskrift eller anerkendt ved Dom, men tillige, at der forelaa særlige Omstændigheder, ifølge hvilke Forbringshaverens Retshandling maatte anses for truet. Efter Lovbogens Dyfattelse kunde en saadan Fare dog ikke blot uledes af Skridt fra Skyldnerens Side, hvorved denne søgte at betage sin Kreditor Midlerne til at opnaa Gjeldsigjorelse, men ogsaa ligge deri, at Skyldneren efter den forfaldne Forbring var fremmed i Jurisdiktionen, jfr. D. L. 1—24—8. En saft Retshandling har imidlertid, til dels støttet paa Forbudsatninger i senere Lovbuds, forlangt fortrængt disse Bestemmelser i Danske Lov. Tilgjældet som det nu kræves, at Kreditors Retshandling ifølge Skyldnerens Forhold maa anses for truet, ligesaaledes antages det i Pragis for nødvendigt, at Forbringeren støttes paa Dom eller Haandskrift, naar Kreditor kan stille tilstrækkelig Sikkerhed. Denne Omdannelse af Arrestinstituttet stemmer vistnok med det praktiske Livs Forbringer og er derfor lagt til Grund for Udfæstelsens Bestemmelser om Afgangen til Anvendelse af Arrest. Da end dette Retsmiddel efter sin Natur nærmest er bestemt til at være et Retsmiddel i Kreditors Haand imod en Forbringer truende særlig Fare, vilde dets praktiske Brugbarhed dog indskrænkes altsor meget, hvis

dets Anvendelse gjordes afhængig af hertil svarende særlige Betingelser, som det vilde være Kreditor vanskeligt at oplyse, selv om de vistnok vare tilfede. Saavel hvad dette Punkt angaar, som med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Betingelser, der udkræves i Hensende til Sagens Klarhed, har man saameget mindre fundet Betænkelighed ved at slutte sig til Pragis, som den Dyfattelse, at Arrest kan benyttes som Tvangsmiddel med videregaaende Virkninger, end Sikkerhedsstillelsen kræver, i det Hele er eegnet i det foreliggende Udsat.

§ 572 1ste Stykke indeholder den almindelige Regel om, for hvilke Forbringer Arrest paa Gods kan finde Sted. Arrest kan herefter i Overensstemmelse med den gjældende Ret gjøres ikke blot for forfaldne Gjældsforbringer og andre Forbringer, som efter deres eyendelige Indhold gaa ud paa Penge eller Penget Værd, men overhovedet for ethvert forfaldent Krav, hvis Tilfredssetelse kan medføre en Erstatning i Penge. Afgangen til Arrest er fremdeles ikke udelukket derved, at der allerede er anlagt Retssag i Aalebning af Forbringeren, naar Kravet dog endnu ikke er blevet afgjort. Derimod har Udsatet forsaavidt gjort en Indskrænkning i den bestaaende Afgang til at anvende Arrest, som denne Forbring efter Udsatet vil være udelukket med Hensyn til Krav, der end ikke eventuelt kunne medføre et Ansvar i Penge. Efter de vide Udtryk i D. L. 1—21—8 "Gjeld eller andet skyldig, som ei til rette Termin er betalt eller efterkommet", synes det nemlig at maatte antages, at der efter Loven kunde anvendes Arrest ogsaa for saadanne Krav, skjøndt Arrestreglerne ikke i deres Helhed lade sig oversføre paa disse Tilfælde. Naar Arrest imidlertid ikke betragtes som et Midde, der skal tjene til at frembringe Forpligtelses Dyfkyldelse, men udelukkende som et Sikkerhedsmiddel, maa det vistnok erkendes, at en Anvendelse af Arrest i de omspurgte Tilfælde ligger udenfor dette Retsmiddels naturlige Omraade. Den Fare, som i saadanne Forhold kan trues den Berettigedes Krav fra en anden Persons Side, vil nemlig ikke ligge i, at denne frit kan raade over sin Formue, men i